

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ: ВИКЛИКИ ТА ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Матеріали навчально-наукової
конференції з міжнародною участю

30 березня 2023 року

УДК 378.001.1

Друкується за рішенням
вченої ради ПДМУ
від 15 червня 2022 р., протокол № 10

Конференція внесена до до Переліку проведення наукових конференцій з проблем вищої освіти і науки в системі Міністерства освіти і науки України на 2023 рік.

Редакційна колегія:

- Ждан В.** – ректор, головний редактор;
- Дворник В.** – перший проректор закладу вищої освіти з науково-педагогічної роботи, заступник головного редактора;
- Аветіков Д.** – проректор закладу вищої освіти з науково-педагогічної роботи, заступник головного редактора;
- Старченко І.** – начальник навчального відділу;
- Лещенко Т.** – зав. кафедри українознавства та гуманітарної підготовки, відповідальний редактор;
- Нетудихата О.** – методист вищої категорії навчально-методичного відділу забезпечення якості освіти;
- Левадна В.** – методист першої категорії навчально-методичного відділу забезпечення якості освіти, відповідальний секретар.

УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ТА ЇЇ РОЛЬ У ФОРМУВАННІ НАЦІОНАЛЬНОМОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В МЕДИЧНОМУ ЗВО

Юфименко В.Г., Лещенко Т.О., Курило В.О.

Полтавський державний медичний університет

Висвітлено провідну роль мови у формуванні громадянського суспільства через аналіз її основних функцій, а саме: спілкування, вплив на людину, консолідація громадян, формування національної ідентичності. Акцентовується увага на необхідності підтримки української мови й культури, збереження й популяризації вітчизняної історико-культурної спадщини, розвитку українськомовної медичної освіти. Порушено питання мови як одного з важливих чинників національної безпеки України.

Ключові слова: мовна політика, державна мова, освіта, національна ідентичність, національномовна особистість, медичний звклад вищої освіти.

The article demonstrates the leading role of language in the formation of civil society through the analysis of its main functions, namely: communication, influence on people, consolidation of citizens, formation of national identity. Attention is focused on the need to support the Ukrainian language, culture, preservation and popularization of the national historical and cultural heritage, development of Ukrainian-language medical education. The issue of language is raised as one of the important factors of Ukraine's national security.

Keywords: language policy, state language, education, national identity, national language identity, medical report of higher education.

Здавна мова як чинник державності відігравала провідну роль. Її політичний аспект найточніше визначили древні римляни: «Чия мова – того і влада». В умовах воєнного стану державна безпекова політика України спрямовується на зміцнення суверенітету, забезпечення територіальної цілісності та недоторканності, зміцнення обороноздатності, економічної й інформаційної безпеки. Тому питанням необхідності переосмислення мовної політики держави, особливо за період російської агресії, присвячено чимало публікацій. Проте, здебільшого, ця тема привертала увагу політиків, журналістів і публіцистів, а з наукового середовища – переважно філологів та істориків, які, зазвичай, не торкалися питань національної безпеки. Пильну увагу на політичне й безпекове значення мови звертають у своїх працях д. філол. наук, проф. Л. Масенко, громадські діячі й публіцисти А. Смолій, М. Степико, І. Корж, Т. Марусик, С. Оснач, Т. Прохасько.

Тож мета нашої роботи – визначити роль мови у формуванні громадянського суспільства через аналіз її основних функцій: спілкування, впливу на людину, консолідації громадян, формування національної ідентичності; розкрити її роль у формуванні національномовної особистості в медичному ЗВО.

У визначеннях нації більшість дослідників подають мовний компонент, а в ієрархії атрибутів нації мова посідає домінуюче місце – поряд із національною самосвідомістю, елементом і проявом якої є ставлення до мови [1]. Сучасні соціологічні дослідження, проведені в цивілізованих країнах світу, свідчать, що представники нації визначають переважно за мовою. Отже, натепер саме мову визнано основною ознакою національної ідентичності, бо вона об'єднує людей у націю, тобто виконує функції основного націєтворчого чинника [2]. Відомі історичні факти переконливо доводять, що утворення американської, австралійської, єврейської, філіппінської, іспанської, італійської, німецької, французької й інших націй, які мали певне культурно-територіальне різноманіття, стало можливим передусім завдяки об'єднувчій силі єдиної національної мови. Бо саме вона породжує відповідне культурологічне середовище, яке впливає на утворення менталітету і його носіїв, на формування національної свідомості й робить націю монолітною перед викликами й загрозами.

Із початком процесу утворення національних держав феномен мови як основного маркера нації вийшов за межі лінгвістичної й культурної царини і набув уже не лише націєтворчої, а й державотворчої функції. Національна самоідентифікація особи, тобто усвідомлення себе часткою народу (нації), передбачає прийняття культурного надбання цього народу, насамперед його мови [2].

Укорінення національної самоідентифікації серед сучасної молоді, насамперед медичних ЗВО, створює надійне підґрунтя для патріотизму і свідомого захисту інтересів нації, а отже, стає запорукою надійного функціонування й успішного розвитку нації-держави [6].

Натомість відсутність у етносу власної мови ставить під сумнів його прагнення називатися окремим народом, а поготів – нацією, що, своєю чергу, нівелює право на власну національну державу. Задля уникнення цього нації-держави наполегливо доводять інакшість своєї мови, а отже, і окремішність народу (як, наприклад, Чорногорія). Або ж, навпаки, – визнаючи тотожність мови, визнають себе частиною (етнографічною групою) одного народу (Молдова – Румунія).

Національна мова – чинник буття нації, такий же важливий, як і територія, історичне минуле, культурні традиції, особливості ментальності тощо. Вона згуртовує націю, підносить її самосвідомість, стверджує її окремішність і самодостатність щодо інших націй [2]. Натомість чужа мова завжди була інструментом асиміляції, покликаного розмити, а найкраще –

назавжди стерти національну самоідентифікацію завойованого народу, сприяти його самоототожненню з народом-загарбником. Асимільований народ уже не має амбіцій власного державотворення, а отже, втрачає мотив боротьби за незалежність і сприяє розбудові чужої держави.

Відомий український письменник Ю. Андрухович наголошує: «багато українців визначаються з власною ідентичністю і обирають її ознаки, наче зі своєрідного меню. Чимало беруть із нього синьо-жовту символіку, тризуб, гімн. Але це все лише зовнішні ознаки українства. Внутрішня ознака – це мова».

Мовна асиміляція нації як базової складової ідентичності призводить до зникнення і нації, і створеної нею

держави. Влучно й образно про це пише Ліна Костенко: «Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову». Тож державну мову як основу ідентичності варто захищати краще, ніж територію, бо, як показує історичний досвід, території, де не панує державна мова (а значить, не поширена національна ідентичність), ненадійно інтегровані в державу і за несприятливих обставин чи іноземного втручання легко втрачаються.

На сучасному етапі гостра актуальність цієї теми очевидна. Мова – це не лише засіб спілкування, а й головний чинник консолідації нації, оскільки забезпечує єдність, вільний і культурний розвиток національної спільноти, стоїть на сторожі збереження національної ідентичності, здорового духовного й ментального розвитку, а отже, виступає могутнім засобом зміцнення державницької свідомості. У державотворчому процесі мова, поряд із внутрішніми консолідуючими чинниками, виконує й зовнішню функцію, яка полягає у виокремленні держави з-поміж інших країн, в утвердженні нації й держави серед багатомовної спільноти. Творення української нації досі потребує розв'язання фундаментальних проблем мовної царини, щоб вона ґрунтувалася на засадах української національної державності.

У суспільстві, де переважає корінний етнос і панує його мова, як, наприклад, у країнах Європи, зазначені функції мови поєднуються гармонійно. У цих державах мова, по суті, виступає еталоном державної самодостатності, самоцінності й неповторності. Але в Україні протягом багатьох століть склалася інша ситуація: втративши свободу, тривалий час перебуваючи в складі інших держав, українська нація позбулася можливості повноцінно користуватися своєю мовою. Унаслідок заборони і дискримінації, адміністративно-силового тиску, якому піддавалася українська мова впродовж останніх трьох із половиною століть, значна частина українського населення, у тому числі етнічних українців, була відчужена від використання рідної мови як засобу національної комунікації й головного інструменту консолідації нації. Особливо дається взнаки спадщина тривалого домінування в Україні російської мови, яка й досі потужно впливає на мовну ситуацію в державі.

Мова як елемент етносу – важливий чинник його існування. Вона проявляється в збереженні національного колориту, у піснях, літературі, фольклорі тощо. За допомогою мови відбувається передача етнічного надбання нащадкам, обмін ним з іншими культурами світу [3]. У процесі національної ідентифікації важливу роль відіграє мовна самоідентифікація кожної особистості, бо саме вона стає чинником консолідації суспільства і двигуном розбудови сильної, демократичної й незалежної країни. Мова стає знаряддям, завдяки якому суспільство може захистити власні інтереси, історію, традиції. Натомість відсутність національної мови стає однією з найнеподоланніших перешкод, яку необхідно перебороти задля утвердження національної ідентичності. Тому державна мова стає тією ланкою, яка має поєднати всі частини такої країни, як Україна.

Порівняння ситуації з державною мовою в освітньому процесі сьогодні та п'ять років тому демонструє, що престиж і соціальна значимість української мови зросли. Для сучасної молоді медичних ЗВО комунікативна мовна культура за її зовнішніми характеристиками постає як здатність позитивно впливати на пацієнта, тобто засобами спілкування сприяти досягненню лікарем значущих для нього цілей. Розвиток професійно важливих якостей особистості зумовлює включення в навчально-виховний процес таких форм діяльності, які би психологічно занурювали студента в професійну атмосферу, моделювали її в найзначущіших проявах. Натепер свідоме використання української мови – це демонстрація громадянином лояльності до Української держави, своєї національної свідомості й самоідентифікації з українською нацією. Натомість відмова від використання української в публічному просторі є свідченням несформованої чи іншої національної самоідентифікації. Громадяни, що зухвало демонструють зневагу й нехтують мовою, ніколи не будуть лояльні й до самої України як національної держави [5].

Вільне опанування мови всіма громадянами України – це, як підтверджує багатовіковий досвід держав світу, запорука міжетнічної злагоди, єдності й стабільності суспільства, ефективного функціонування держави, позитивного її сприйняття як повноцінного й незалежного суб'єкта світової спільноти.

В аспекті освіти й виховання кожен здобувач освіти медичних ЗВО, громадянин України, незалежно від його етнічного походження, має знати державну мову, історію держави, Конституцію України, підтримувати незалежність і поважати її символіку [4]. Україна має бути найвищою цінністю для всіх її громадян як їхня спільна батьківщина в чинних кордонах.

Українська мова як фактор формування нації є невід'ємним державницьким атрибутом і відіграє роль загальнонаціональної цінності

державотворення. Державність української мови – ключовий чинник консолідації українського суспільства, формування сучасної української нації, символічне уособлення української державності, гарантія збереження національної ідентичності українського етносу й державної соборності України.

Висновки. Державна мова – це потужний безпековий чинник, основними ознаками-проявами якого визнано утвердження єдиної національної ідентифікації й консолідація українського суспільства на базі єдиного мовно-культурного простору; усвідомлення окремішності, самостійності й самодостатності своєї нації й держави, піднесення патріотизму серед молоді медичних ЗВО.

Новітня історія свідчить, що всебічний розвиток і функціонування української мови як державної стали пріоритетною складовою формування національної ідентичності українського народу і критерієм національної безпеки нашої країни. Українська мова відіграє роль стратегічної зброї, морального орієнтиру народу.

Список використаної літератури

1. Ажнюк Б. М. Мовна політика: Україна і світ: монографія. Київ : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2021. 420 с.
2. Леверя В. В. Асоціативно-семантичні поля лексем «народ» і «нація» як вияв української ментальної ідентичності / В. В. Леверя, В. Г. Юфіменко // Погляд майбутніх лікарів на сучасну медицину: тези 72-ї Всеукр. студентської наук. конф. – Полтава, 2016. – С.114-115.
3. Лещенко Т. О. Адаптація іноземних здобувачів освіти до української інформаційної культури / Т. О. Лещенко, В. Г. Юфіменко // Issues of practice and science : Abstracts of II International Scientific and Practical Conference, 27–29 September 2021, London, Great Britain. – London, 2021. – P. 140-142.

4. Лещенко Т. О. До проблеми формування духовної особистості майбутнього лікаря-патріота України в умовах моделювання навчально-виховної діяльності й професійної взаємодії / Т. О. Лещенко, В. Г. Юфименко // Реалії, проблеми та перспективи вищої медичної освіти : матеріали навч.-наук. конф. з міжнар. участю, м. Полтава, 25 березня 2021 р. – Полтава, 2021. – С. 151-152.
5. Юфименко В. Г. Виховання особистості майбутнього лікаря як педагогічна проблема / В. Г. Юфименко // Основні напрями удосконалення підготовки медичних кадрів у сучасних умовах : матеріали навч.-наук. конф. з міжнар. участю. – Полтава, 2015. – С. 278-280.
6. Юфименко В. Г. Теорія і практика формування почуття патріотизму майбутнього лікаря України / В. Г. Юфименко // Новітні педагогічні технології у викладанні мов іноземним студентам : матеріали Міжнар. наук.-метод. семінару (м. Харків, 25 лютого 2021 р.). – Харків : ХНАДУ, 2021. – С. 211-217.

ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК СКЛАДОВОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «БІОЛОГІЯ»

Юфименко В.Г., Курило В.О.

Полтавський державний медичний університет

Визначено й обґрунтовано роль ОК «Українська мова (за професійним спрямуванням)» у формуванні мовної особистості сучасного фахівця на основі теоретичного і практичного аналізу викладання курсу здобувачам освіти ОПП Біологія; проаналізовано шляхи, методи, прийоми й технології оволодіння фаховою мовою майбутніми науковцями-біологами.

Ключові слова: професійна комунікація, мовна компетентність, біологічна термінологія, українська мова за професійним спрямуванням.

The role of the discipline "Ukrainian language (by professional direction)" in the formation of the language personality of a modern specialist is defined and justified on the basis of a theoretical and practical analysis of the teaching of the course to students of the Faculty of Biology. the ways, methods, techniques and technologies of mastering the professional language by future scientists and biologists are analyzed.

Keywords: professional communication, language competence, biological terminology, Ukrainian language for professional direction.

Мовна компетентність – невід’ємний складник професійної діяльності біолога-науковця. Акцент ставиться на формуванні навичок професійної комунікації (оскільки комунікація є важливим чинником існування суспільства), на студіювання особливостей фахової мови, на розвиток культури мови, мислення й поведінки особистості. Курс «Українська мова (за професійним спрямуванням)» покликаний сформувати мовну особистість, яка зуміє використати всі засвоєні знання, уміння й навички для оптимальної мовної поведінки в професійній сфері.

Вивчення української мови за професійним спрямуванням тісно пов’язане з практичним застосуванням у будь-якій галузі. Проблеми в опануванні фахової мови вивчали М. Гуць, Р. Кацавець, І. Клименко, Л. Кравець, Т. Лещенко, Л. Мацько, Г. Онуфрієнко, О. Семенов, Л. Симоненко, А. Токарська, С. Шевчук та ін. Викладачі кафебри українознавства та гуманітарної підготовки Полтавського державного медичного університету також зробили чималий внесок у розробку програмно-методичного забезпечення, формування мовно-професійних компетентностей, вивчення фахової мови й культури наукової мови. Видано навчальні посібники «Професійна мова медика», «Українська мова (за професійним спрямуванням)», «Українська мова в медицині», «Атлас культури мови медика», в яких досліджено медичну термінологію як компонент мовної підготовки лікаря [10].

Проблема професійної компетентності у вітчизняній і світовій психолого-педагогічній науці розглядається в різних аспектах. Вагомий внесок у розроблення теоретико-методологічних положень компетентнісного підходу в освіті України здійснили вітчизняні науковці Н. Бібік, Н. Глузман, М. Елькін, В. Крижко, О. Локшина, В. Луговий, О. Овчарук, Л. Парашенко, О. Пометун, О. Савченко, Л. Хоружа, Л. Шевчук та інші, а також зарубіжні вчені Ю. Варданян, Е. Зеєр, Дж. Равен та ін.

Мета нашої розвідки – аналіз процесу формування фахового дискурсу засобами української мови в здобувачів освіти спеціальності 091 Біологія. З поставленої мети випливають такі завдання: 1) визначити й обґрунтувати роль дисципліни «Українська мова (за професійним спрямуванням)» у формуванні мовної особистості сучасного фахівця на основі теоретичного і практичного аналізу викладання курсу здобувачам освіти ОПП Біологія; 2) проаналізувати шляхи, методи, прийоми й технології оволодіння фаховою мовою майбутніми науковцями-біологами.

На сучасному етапі питання професійного спрямування навчального процесу при вивченні української мови на неспеціальних факультетах закладів вищої освіти значно актуалізувалося й перебуває в центрі уваги багатьох дослідників, що зумовлюється такими чинниками: по-перше, підвищеними вимогами до якісної підготовки майбутніх фахівців різних профілів; по-друге, сучасними умовами в Україні, які поставили перед вищою школою конкретне завдання: підготувати для всіх сфер суспільства спеціалістів нової генерації – висококваліфікованих, мовнокомпетентних у своїй професійній діяльності, конкурентоспроможних, грамотних, із належним інтелектуальним потенціалом, моральними цінностями, глибокими знаннями української мови, необхідної для задоволення професійних потреб; по-третє, необхідністю забезпечити майбутніх фахівців належною культурою загальнонавчальної та професійної мови і досконалим володінням своєю професійною термінологією [3; 6].

Викладання медичних і природничих дисциплін у закладах вищої освіти нині пов’язане з певними проблемами, найгостріша серед яких – обмаль підручників із фундаментальних і спеціальних предметів українською мо-

Зміст

ДІЯЛЬНІСТЬ ПОЛТАВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ <i>Ждан В.М., Дворник В.М., Аветіков Д.С., Бєляєва О.М.</i>	3
МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ПІДВИЩЕННЯ МОТИВАЦІЇ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ ДО ЯКІСНОГО ВИКОНАННЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ НА КАФЕДРІ ПАТОФІЗІОЛОГІЇ <i>Акімов О.Є., Соловійова Н.В., Міщенко А.В., Назаренко С.М., Заколодна О.Є., Костенко В.О.</i>	7
ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ І ВИКЛАДАННЯ В ПРАКТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ <i>Баштан В. П., Гагал О.В., Муковоз О. Є., Яковенко Л.Д.</i>	8
ОРГАНІЗАЦІЯ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ОТОРИНОЛАРИНГОЛОГІЇ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ <i>Бєзєга М.І., Зачепило С.В., Гасюк Ю.А.</i>	10
КЕЙС-МЕТОД НАВЧАННЯ КЛІНІЧНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «ОТОРИНОЛАРИНГОЛОГІЯ» <i>Бєзєга М.І., Соннік Н.Б., Лобурець В.В., Лобурець А.В., Джіров О.Р.</i>	12
НАВЧАЛЬНІ ВІДЕО ЯК ОДИН ІЗ ПРОВІДНИХ МЕТОДІВ ЗДОБУВАННЯ ЗНАНЬ У СУЧАСНІЙ ДИДАКТИЦІ <i>Бєзшапочний С.Б., Джіров О.Р., Соннік Н.Б., Лобурець В.В., Подовжній О.Г.</i>	13
СТУДЕНТОЦЕНТРОВАНИЙ ПІДХІД ЯК СКЛАДОВА ЯКІСНИХ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ <i>Бєлікова І.В., Ляхова Н.О., Хорош М.В., Руденко Л.А.</i>	15
МІСЦЕ КЛІНІЧНОЇ АНАТОМІЇ ТА ОПЕРАТИВНОЇ ХІРУРГІЇ СЕРЕД ІНШИХ ОСВІТНІХ КОМПОНЕНТІВ У СТРУКТУРІ ОСВІТНІХ ПРОГРАМ МЕДИЧНИХ ВИШІВ <i>Білаш С.М., Пирог-Заказникова А.В., Коптєє М.М., Проніна О.М., Олійніченко Я.О.</i>	17
ТЕХНОЛОГІЯ ВІЗУАЛІЗАЦІЇ В ПРАКТИЦІ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ <i>Богиня Л.В., Кушпіль Н.О., Овчаренко О.В.</i>	19
СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ <i>Бойченко О.М., Мошель Т.М.</i>	22
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ Й ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКЛАДАННЯ РАДІОЛОГІЇ ТА РАДІАЦІЙНОЇ МЕДИЦИНИ <i>Васько Л.М., Баштан В.П., Почерняєва В.Ф., Нєстуля К.І., Дудник Т.А.</i>	24
ПІДТРИМКА ПСИХОЕМОЦІЙНОГО БАЛАНСУ ПІД ЧАС АУДИТОРНИХ І ОНЛАЙН-ЗАНЯТЬ З ІНОЗЕМНИМИ СТУДЕНТАМИ ПЕРШОГО РОКУ НАВЧАННЯ <i>Вечєрок О.М., Трусова Л.В., Скальська С.А.</i>	26
СОЦІОКУЛЬТУРНА КОМПЕТЕНЦІЯ ЯК ОСНОВНА СКЛАДОВА МІЖКУЛЬТУРНОГО СПІЛКУВАННЯ <i>Владимирова В.І.</i>	27
СУЧАСНІ СТАНДАРТИ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ НА КАФЕДРІ ХІРУРГІЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ ТА ЩЕЛЕПНО-ЛИЦЕВОЇ ХІРУРГІЇ: ВИКЛИКИ Й ПЕРСПЕКТИВИ <i>Волошина Л.І., Скієвич М.Г.</i>	30
ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОСВІДОМОСТІ СТУДЕНТІВ ЯК ГОЛОВНОЇ СКЛАДОВОЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ <i>Гаврильєв В.М., Буханченко О.П., Іваницька О.С., Бойко І.В.</i>	31
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПІДГОТОВКИ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ МЕДИЧНОЇ СЛУЖБИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ <i>Герасименко С.Д., Колачинський В.Г., Гордієнко Л.П., Малинський О.Ю., Литвиненко М.І.</i>	33
ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ НАВЧАЛЬНОЇ Й НАУКОВОЇ РОБОТИ ВИКЛАДАЧА В СТУДЕНТСЬКІЙ НАУКОВІЙ ГРУПІ КАФЕДРИ В УМОВАХ СТОМАТОЛОГІЧНОЇ КЛІНІКИ <i>Гоголь А.М., Колісник І.А., Панькевич А.І., Новіков В.М., Коросташова М.А.</i>	35
ОБҐРУНТУВАННЯ АКТУАЛЬНОСТІ ВИВЧЕННЯ ОСНОВ МОНІТОРИНГУ Й ОЦІНЮВАННЯ В ПІДГОТОВЦІ МАГІСТРІВ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я <i>Голованова І.А., Краснова О.І., Ляхова Н.О., Плужнікова Т.В.</i>	37
МЕДИЧНА ОСВІТА І РОЗШИРЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ВИКОРИСТАННЯ ЦИФРОВИХ ІНСТРУМЕНТІВ GOOGLE ДЛЯ ОНЛАЙН-НАВЧАННЯ: ВИКЛИКИ Й ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР <i>Голованова І. А., Харченко С. В., Ляхова Н. О., Костріков А. В.</i>	38
КОМПЕТЕНЦІЇ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСВІТНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПРОГРАМИ В МЕДИЧНОМУ ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ <i>Гринь В.Г., Шєрстюк О.О., Костиленко Ю.П., Гринь К.В., Корчан Н.О., Підлужна С.А.</i>	40

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ТА ЇЇ РОЛЬ У ФОРМУВАННІ НАЦІОНАЛЬНОМОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В МЕДИЧНОМУ ЗВО <i>Юфименко В.Г., Лещенко Т.О., Курило В.О.</i>	292
ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК СКЛАДОВОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «БІОЛОГІЯ» <i>Юфименко В.Г., Курило В.О.</i>	294
РОЛЬОВІ ІГРИ ЯК МЕТОД ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗА НАПРЯМОМ «СТОМАТОЛОГІЯ» <i>Янко Н.В., Каськова Л.Ф., Хміль О.В., Ващенко І.Ю., Андріянова О.Ю.</i>	296
ФТИЗИАТРІЯ ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ ОСВІТИ І РЕФОРМУВАННЯ СЛУЖБИ <i>Ярешко А.Г., Куліш М.В., Костріков А.В.</i>	298
ПСИХОЕМОЦІЙНИЙ СТАН СТУДЕНТІВ ПРИ СИМУЛЯЦІЙНОМУ НАВЧАННІ <i>Ярковий В.В., Кіндій Д.Д., Оджубейська О.Д., Давидова О.В., Малюченко М.М.</i>	300
ЗМІНИ ПСИХОЛОГІЧНОГО СТАНУ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ ПРИ ДИСТАНЦІЙНОМУ ПРОФЕСІЙНОМУ НАВЧАННІ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ КОРОНАВІРУСУ <i>Ярмола Т.І., Катеренчук І.П., М'якінькова Л.О.</i>	301